

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7Co/17/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5121205584
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 06. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. František Dulačka
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2024:5121205584.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Františka Dulačku a členov senátu Mgr. Márie Kašíkovej a JUDr. Zuzany Krivdovej, v právnej veci žalobcov: 1/ A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., E. F. X, 2/ G. F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., H. XX, žalobcovia v rade 1/ a 2/ právne zastúpení: JUDr. Magda Poliačiková, advokátka, s.r.o., so sídlom Národná 17, Žilina, IČO: 36 848 654, proti žalovanému: I. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom D., K. XXXX/XX, právne zastúpený Mgr. Lukášom Kysuckým, advokátom, so sídlom v D., L. J. XXX/X, o zaplatenie 8 380,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcov rade 1/ a 2/ proti rozsudku Okresného súdu Žilina z 5. októbra 2023 č.k. 2C/42/2021-363, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

Žalovanému priznáva voči žalobcom v rade 1/, 2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom (v poradí druhým) súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcov na uloženie povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi v rade 1/ sumu 2 514,- eur a žalobkyni v rade 2/ sumu 5 866,- eur titulom vydania bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka (výrok I.). Podľa § 255 ods. 1 CSP a vzhľadom na rozsah/pomer, v akom si žalobcovia uplatnili nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanému, priznal úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v konania v rozsahu 30% vo vzťahu k žalobcovi v rade 1/ a v rozsahu 70% vo vzťahu k žalobkyni v rade 2/ (výrok II.).

2. Vykonaným dokazovaním zistil, že žalobcovia sú podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľnosti nachádzajúcej sa v k.ú. D., zapísanej na LV č. XXXX, a to pozemku KN-C parc.č. 1744/2 – zastavané plochy a nádvorie o výmere 392 m², žalobca v rade 1/ v podiele 3/10-in a žalobkyňa v rade 2/ v podiele 7/10-in. Ďalej mal preukázané, že žalovaný je vlastníkom nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. D., a to stavby – súp.č. XXX, postavenej na KN-C parc.č. 1760/1 a stavby súp.č. XXXX, postavenej na KN-C parc.č. 1744/14. Uvedené skutočnosti boli nesporné. Žalobcovia na základe podanej žaloby si uplatnili nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka, tvrdiac, že žalovaný je užívateľom žalobcom patriacich nehnuteľností bez právneho dôvodu – na prechod peši, osobnými a nákladnými motorovými vozidlami, čím zabezpečuje prevádzku svojho obchodu „železiarstvo“, keď týmto spôsobom sa na úkor žalobcov bezdôvodne obohatil, a to v období od 01.07.2019 – 30.06.2021. Žalobcovia po skutkovej stránke odvodzovali užívanie nehnuteľností zo strany žalovaného skutočnosťou, že žalobca je fyzická osoba – podnikateľ, ktorému bolo udelené živnostenské oprávnenie, ktorým disponoval aj v spornom (žalovanom) období (podnikanie pod obchodným menom: I. J. – PRIEMTO, s miestom podnikania XXX XX D., M. XX),

keď užívanie nehnuteľností žalovaným žalobcovia odôvodňovali: a) poukazom na iné konania vedené v minulosti na Okresnom súde Žilina, v ktorom sa voči žalovaného domáhali vydania bezdôvodného obohatenie za užívanie rovnakých nehnuteľností a b) že žalobca ako prenajímateľ nehnuteľností (tretej osobe) je zodpovedný za užívanie ich nehnuteľností nájomcami žalobcov, na základe podmienok § 664 Občianskeho zákonníka, poukazujúc na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 17.06.2019 sp.zn. 8Cdo 186/2018.

3. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že v zmysle procesných podmienok uvedených v § 151 ods. 1 a 2 CSP vo vzťahu k hmotnoprávnym podmienkam § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, žalobcovia skutočnosti na preukázanie vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného v konaní nepreukázali. Na preukázanie svojich tvrdení žalobcovia v tomto konaní neprodukovali žiadne relevantné dôkazy, z ktorých by bolo možné konštatovať opodstatnenosť ich tvrdení o prechode žalovaného cez pozemky žalobcov, a to už akýmkoľvek spôsobom. Pokiaľ žalobcovia svoj nárok odôvodňovali vlastníctvom stavieb žalovaného nachádzajúcej sa v blízkosti nehnuteľností žalobcov, keď prístup k nim vedie iba cez pozemky žalobcov, je nutné zmieniť, že súd nemôže nárok priznať iba na základe hypotetických rovín. Žalobcom síce v minulosti v konaniach vedených na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 6C/255/2013 a sp.zn. 7C/45/2017 bol priznaný nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom užívania ich nehnuteľností žalovaným, jednalo sa však o obdobie od 01.07.2011 do 30.06.2013 a od 01.07.2015 do 30.06.2017. Naopak, bolo dôvodné vychádzať z výsledkov vykonaného dokazovania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 49C/58/2020, v ktorom súd prvej inštancie zamietol rozsudkom z 04.10.2022 návrh žalobcov proti žalovanému o povinnosti sa zdržať sa prechodu osobnými a nákladnými motorovými vozidlami, v ktorom bola preukázaná neopodstatnenosť podanej žaloby na základe tvrdení žalobcov. Súdom preskúmané obdobie v konaní 49C/58/2020 bolo ako jediné obdobie preskúmané v iných konaniach pred tunajším súdom, ktoré aspoň sčasti korešponduje s obdobím (od 01.07.2019 – 30.06.2021), za ktoré sa žalobcovia domáhajú vydania bezdôvodného obohatenia.

4. Bezdôvodné obohatenie nebolo dôvodné priznať na základe tvrdení žalobcov, že na okolnosti prejednávanej veci sa vzťahujú podmienky § 664 Občianskeho zákonníka, poukazujúc aj na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Cdo/186/2018 z 17.06.2019. Vychádzajúc z princípu bezdôvodného obohatenia, bezdôvodne sa obohätí ten, kto sám užíva cudziu nehnuteľnosť bez právneho titulu. V konaní musí byť teda preukázaná príčinná súvislosť medzi protiprávnym získaním bezdôvodného obohatenia určitou osobou a majetkovou ujmom inej určitej osoby. Ustanovenie § 664 Občianskeho zákonníka umožňuje nájomcovi si uplatňovať nároky voči svojmu prenajímateľovi, ktoré však nesmerujú voči ďalším subjektom mimo zmluvného vzťahu prenajímateľ – nájomca. Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 8Cdo 186/2018 z 17.06.2019 rieši situáciu, kedy vlastník stavby má postavenú stavbu na cudzom pozemku, ktorý znáša následky v podobe bezdôvodného obohatenia, čo sa nevzťahuje na okolnosti v prejednávanej veci.

5. Právny zástupca žalobcov na pojednávaní dňa 09.05.2022 sám zdôraznil, že si je vedomý skutočnosti, že žalovaný predajňa železiarstvo dal do nájmu spoločnosti J. – PRIEMTO, s.r.o., a teda jeho nájomník využíva spornú parcelu. Z uvedeného je zrejmé, žalobcovia mali vedomosť o využívaní sporných nehnuteľností nájomcom žalovaného, ktorý ich využitie tretími osobami pripisujú žalovanému, čo nemôže zodpovedať podmienkam na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

6. Vo všeobecnosti na posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, sa odvíja od hmotného práva. Platí pritom, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. V tomto smere v prejednávanej veci žalobcovia neunesli bremeno dôkazu, keď na podporu svojich tvrdení nepredložili súdu žiadne relevantné dôkazy, z ktorých by bolo možné usudzovať vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného titulom užívania nehnuteľností vo vlastníctve žalobcov. Z uvedených dôvodov bolo dôvodné žalobu žalobcov zamietnuť.

7. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia v rade 1/ a 2/. Poukázali na výsledky vykonaného dokazovania, keď žalovaný vyslovene nepoprel, že spornú parcelu v rozhodnom období užíval, keď vo svojom vyjadrení z 04.05.2022 potvrdil, že spornú parcelu v rozhodnom období užíval spolu s ostatnými užívateľmi. Vyslovené skutkové zistenia súdu prvej inštancie v bode 29. rozsudku nie sú správne. Skutočnosť, že žalovaný v rozhodnom

období prechádzal cez KN-C parc.č. 1744/2 preukazuje skutočnosť, že žalovaný v rozhodnom období vykonával podnikateľskú činnosť, ktorá skutočnosť bola preukázaná výpisom zo živnostenského registra. Poukazujú na vyjadrenie žalovaného z 27.07.2023, v ktorom tvrdil, že nehnuteľnosť súp.č. XXXX, postavenú na parcele č. 1760/2, prenajíma. Vyplýva tu povinnosť žalovaného zabezpečiť legálny prístup nájomcom k prenajatým nehnuteľnostiam a ako vlastník prenajímaných nehnuteľností je povinný aj na to vynaložiť náklady; ak to nezabezpečil a náklady nevynaložil, získa bezdôvodné obohatenie, ako vyplýva z ust. § 664 Občianskeho zákonníka. Nestotožňujú sa so záverom súdu prvej inštancie vyjadreným v bode 37. napadnutého rozsudku, že za prechod cez ich parcelu sa obohacuje ten, kto tento prechod realizuje, nakoľko nie sú v žiadnom právnom vzťahu s prípadným užívateľom nehnuteľnosti žalovaného. V tejto súvislosti poukazujú na nájomnú zmluvu z 18.01.2019. V priebehu konania poukazovali na závery uznesenia Najvyššieho súdu SR z 17.06.2019 sp.zn. 8Cdo 186/2018, v zmysle ktorého k obohateniu vlastníka stavby dochádza už zo samotného titulu vlastníckeho práva. Je potom výlučne vecou jeho rozhodnutia, či bude stavbu užívať sám, alebo ju bezplatne alebo odplatne prenechá inému. Povinnosť poskytovať náhradu vlastníkovi pozemku, na ktorom stojí stavba, stíha vlastníka stavby bez ohľadu na to, akým spôsobom realizuje svoje vlastnícke právo. V danom prípade analogicky, pokiaľ vlastník stavby (žalovaný) užíval v rozhodnom období cudzí pozemok – KN-C parc.č. 1744/2, k.ú. D. – nie je umiestnením stavby na tomto pozemku, ale prechodom cez tento pozemok k svojej nehnuteľnosti. Opätovne poukazujú na konania vedené na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 7C/45/2017, sp.zn. 17C/52/2019, v ktorých im boli priznané nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie ich nehnuteľností žalovaným, a to v období od 01.07.2015 do 30.06.2017 a od 01.07.2017 do 30.06.2019. Poukazujú ďalej na list žalovaného z 10.06.2019, v ktorom žalovaný priznáva, že ich nehnuteľnosti v období od 01.07.2017 do 30.06.2019 užíval a nie je pravdou to, že už 6 rokov dozadu, t.j. od roku 2016, uvedenú nehnuteľnosť neužíva. Skutočnosť, že žalovaný podniká, vyplýva z výpisu zo živnostenského oprávnenia a je aj podnikateľom – štatutárnym orgánom spoločnosti J. – PRIEMTO, s.r.o. V tejto súvislosti poukazujú na závery vyslovené v rozsudku Krajského súdu v Žiline z 27.02.2020 sp.zn. 9Co/243/2019, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že žalovaný prevádzkuje železiarstvo, čo je v rozpore s jeho tvrdením v tomto prebiehajúcom konaní. Predmetom konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 49C/58/2020 je povinnosť žalovaného zdržať sa zásahu do vlastníckeho práva žalobcu, a to konkrétne zdržať sa prechodu osobných a nákladných vozidiel cez KN-C parc.č. 1744/2 a za účelom prístupu a parkovania na nehnuteľnosť žalovaného, a to na KN-C parc.č. 1744/10, zapísanú na LV č. XXXX, k.ú. D.. Práve týmto konaním Okresného súdu Žilina bolo taktiež preukázané, že žalovaný v rozhodnom období prechádzal motorovými vozidlami cez KN-C parc.č. 1744/2 a tieto skutočnosti súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil.

8. Proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný. Domnieva sa, že žalobca v rade 1/ a žalobca v rade 2/ si uplatnili svoje samostatné nároky, ktoré neboli preukázané. Preto súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 511 ods. 2 Občianskeho zákonníka mal o trovách konania rozhodnúť tak, že mu prizná nárok na náhradu trov voči žalobcovi v rade 1/ v rozsahu 100% a voči žalobkyni v rade 2/ v rozsahu 100%. Žiadal v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a priznať mu nárok na náhradu trov prvostupňového konania samostatne voči každému zo žalobcov.

9. Žalobcovia v rade 1/ a 2/ vo vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaného uviedli, že v prípade uplatneného nároku na zaplatenie žalovanej sumy sa jedná o spojenie dvoch vecí (2 514,- eur + 5 866,- eur), v zmysle ktorého advokát v prípade spojenia dvoch alebo viacerých vecí vykonáva len jeden spoločný úkon v zmysle § 13 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z.

10. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcov uviedol, že všetky skutočnosti boli v rámci dokazovania súdom prvej inštancie preukázané. Žalobcovia nepredložili žiadny dôkaz, ktorým by preukazoval opak. V danom prípade platí negatívna dôkazná teória, kedy žalobcovia boli povinní na preukázanie svojich tvrdení predložiť dôkazy, ktorými by preukazovali nimi tvrdené skutočnosti, čo z ich strany nebolo učené. V danom prípade nebola preukázaná jeho pasívna vecná legitímácia v konaní, nakoľko on nevyužíval spornú nehnuteľnosť žalobcov, čo bolo v konaní preukázané.

11. Žalobcovia v rade 1/ a 2/ vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného (v tzv. replike) opätovne poukázali na skutočnosti, ktoré uvádzali v podanom odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie. Poukazujú na vyjadrenia samotného žalovaného, ktorými mal potvrdiť, že ešte ku dňu 19.06.2020 považoval prevádzku železiarstva za prevádzku, ktorú prevádzkuje žalovaný – I. J. a nie je pravdivé jeho tvrdenie,

že by prevádzku železiarstva neprevádzkoval už po dobu 6 rokov. V tejto súvislosti poukazujú na výsledky vykonaného dokazovania vo veci sp.zn. 49C/58/2020.

12. Žalovaný k vyjadreniu žalobcov (v tzv. duplike) zdôraznil, že po rozhodnutí predchádzajúceho rozhodnutia odvolacieho súdu žalobcovia nepredložili žiadny dôkaz, ktorým by preukázali, že v rozhodnom období bol užívateľom žalobcami vlastniacej nehnuteľnosti a že by bol v spore pasívne legitimovaný.

13. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie podali včas (§ 362 ods. 1 CSP) strany sporu, v neprospech ktorých bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v intenciách § 379 a § 380 CSP, ktorý podľa § 387 ods. 1 CSP ako správny potvrdil.

14. Záver súdu prvej inštancie, ktorý zo skutkových zistení na základe výsledkov vykonaného dokazovania došiel k záveru, že žalobcovia v rade 1/, 2/ nepreukázali podmienky vzniku bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka titulom plnenia bez právneho dôvodu, keďže nebola preukázaná jeho pasívna legitimácia v spore, je správny. Odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na vyslovené skutkové a právne závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa plne stotožňuje (§ 387 ods. 2 CSP).

15. Na zdôraznenie správnosti vyslovených skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie a vo vzťahu k odvolacím námietkam odvolací súd opätovne poukazuje na vyslovenú právnu teóriu vecnej (aktívnej a pasívnej) legitimácie strán v spore, vysvetlenej v bode 8. a 9. odôvodnenia predchádzajúceho uznesenia Krajského súdu v Žiline z 9. novembra 2022 č.k. 7Co/150/2022-253, ako aj na teóriu a podmienky uplatnenia bezdôvodného obohatenia podľa § 451 Občianskeho zákonníka, vysvetlené v bode 10. odôvodnenia predchádzajúceho uznesenia odvolacieho súdu, ako aj v bodoch 32. až 34. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré sú plne aplikovateľné na okolnosti prejednávanej veci na základe opätovného rozhodnutia súdu prvej inštancie.

16. Je zrejmé, že žalobcovia v rade 1/, 2/ na základe podanej žaloby a skutkových tvrdení v nej vymedzených (§ 132 CSP) si voči žalovanému uplatnili nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1, ods. 2 Občianskeho zákonníka ako plnenia bez právneho dôvodu, ktoré malo spočívať v konaní žalovaného, ktorý v období od 01.07.2019 do 30.06.2021 ako výlučný vlastník nehnuteľností nachádzajúcich sa v k.ú. D., zapísaných na LV č. XXXX a LV č. XXXX, k.ú. D., mal užívať nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcov, zapísanú na LV č. XXXX, k.ú. D., spôsobom – na prechod peši, osobnými a nákladnými motorovými vozidlami, čím mal zabezpečovať prevádzku svojho obchodu „železiarstvo“, keď takýmto spôsobom na úkor žalobcov v rade 1/ a 2/ sa mal bezdôvodne obohatiť v rozsahu, ako je v žalobe žalobcami uplatňované. V tejto súvislosti žalobcovia dôvodnosť uplatňovaného nároku potvrdzovali ďalej skutočnosťou, že žalovaný je podnikateľom, ktorý vykonáva živnostenské oprávnenie ako fyzická osoba s názvom I. J. – PRIEMTO.

17. Súd prvej inštancie správne, vychádzajúc z teórie povinnosti tvrdiť skutkové tvrdenia a tieto v konaní preukázať, došiel k záveru, že žalobcovia v konaní na základe svojej dôkaznej iniciatívy nepreukázali, že by žalovaný v rozhodnom období od 01.07.2019 do 30.06.2021 sa na úkor žalobcov bezdôvodne obohatil užívaním nehnuteľnosti v ich vlastníctve spôsobom, ako bolo žalobcami v žalobe uvádzané, ako vyplýva z výsledkov vykonaného dokazovania a jeho vyhodnotenia v bodoch 35. a 39. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie.

18. Správne súd prvej inštancie v bode 39. poukázal na skutočnosť, že žalobcovia nerozlišovali medzi subjektami práv a povinností – žalovaným ako fyzickou osobou podnikajúcim pod obchodným menom I. J. – PRIEMTO (fyzická osoba – podnikateľ) a obchodnou spoločnosťou J. – PRIEMTO, s.r.o. (spoločnosť s ručením obmedzeným) – poukazujúc na túto skutočnosť aj v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie, keď žalovaný je zapísaný ako štatutárny orgán obchodnej spoločnosti J. – PRIEMTO, s.r.o. – keďže len právnická osoba (spoločnosť s ručením obmedzeným) môže byť subjektom práv a povinností v civilnom sporovom konaní (§ 8 ods. 1, ods. 2 písm. a), § 19 Občianskeho zákonníka, § 60 CSP) a štatutárny orgán takejto obchodnej spoločnosti nositeľom práv a povinností byť nemôže.

19. Skutočnosť, že žalovaný ako fyzická osoba nebol subjektom, ktorý by v rozhodnom období užíval nehnuteľnosť vo vlastníctve žalobcov spôsobom, ako bolo v žalobe uvádzané, vyplýva z výsledkov vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie, ktoré boli vyhodnocované v bode 35. a 39. odôvodnenia rozsudku, keď tieto skutočnosti vyplývajú jednak z výsledkov vykonaného dokazovania v konaní vedenom na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 49C/58/2020, ako aj zo samotného prehlásenia právneho zástupcu žalobcov na pojednávaní konanom na súde prvej inštancie dňa 09.05.2022, v ktorom žalobcovia potvrdili skutočnosť, že žalovaný dal do nájmu predajňu (železiarstva) obchodnej spoločnosti J. – PRIEMTO, s.r.o., ktorý mal tieto nehnuteľnosti ako nájomca využívať. Rozsudok Okresného súdu Žilina z 04.10.2022 č.k. 49C/58/2020-373 je súčasťou tohto spisového materiálu (č.l. 330 – 340), keď aj zo spôsobu rozhodnutia (z jeho výroku, ako aj odôvodnenia) vyplývajú skutkové zistenia súdu prvej inštancie, na základe ktorých súd prvej inštancie dospel k jednoznačnému skutkovému záveru, že v rozhodnom období žalovaný nehnuteľnosti vo svojom vlastníctve neužíval a taktiež nevyužíval nehnuteľnosť – pozemok vo vlastníctve žalobcov spôsobom, ako bolo v žalobe deklarované.

20. Z hľadiska konkrétnych skutkových okolností predmetnej prejednávanej veci odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie (body 36. a 37. odôvodnenia), že v prejednávanej veci nie je dôvodné (ani analogicky – viď odvolacie námietky) aplikovať ust. § 664 Občianskeho zákonníka, keď aj podľa názoru odvolacieho súdu vzniká nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia voči tomu subjektu, ktorý vec bez právneho dôvodu skutočne užíval.

21. Vychádzajúc z uvedených skutočností, keďže žalobcovia v rade 1/, 2/ nepreukázali, že žalovaný je v spore o vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka pasívne vecne legitimovaný, na základe čoho odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za vecne správne, z uvedených dôvodov preto rozsudok súdu prvej inštancie v celom rozsahu potvrdil.

22. Odvolací súd nepovažoval za dôvodné odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o trovách konania, nakoľko sa jedná o konanie o vydanie bezdôvodného obohatenia s rovnakým skutkovým základom (nárok uplatňovali spoluvlastníci nehnuteľnosti), na základe čoho bolo dôvodné rozhodnúť o trovách konania vo vzťahu medzi žalovaným na strane jednej a žalobcami na strane druhej spoločne.

23. Z obdobných dôvodov preto odvolací súd zaviazal žalobcov v rade 1/, 2/ spoločne k povinnosti zaplatiť žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a to s poukazom na ust. § 255 ods. 1 CSP, ako úspešnej strane v spore. O výške trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 260 ods. 2 CSP).

24. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)